

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 stycznia 2019 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu IV Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Piotr Gerke

Sędziowie: SSO Leszek Matuszewski (spr.)

SSO Dariusz Śliwiński

Protokolant: st. prot. sąd. B. G.

Prokuratora Prokuratury Rejonowej P. w P. M. J. (1)

po rozpoznaniu w dniu 15 stycznia 2019 r.

W. B. (1)

skazanego w sprawie o wyrok łączny

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Rejonowego Poznań-Stare Miasto w P.

z dnia 8 października 2018 r. sygn. akt III K 334/18

1. Utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy.
2. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. J. (2) kwotę 147,60 zł (z VAT) tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną skazanemu w postępowaniu przed sądem II instancji.
3. Zwalnia skazanego z obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa wyłożonych kosztów postępowania odwoławczego.

SSO Leszek Matuszewski SSO Piotr Gerke SSO Dariusz Śliwiński

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy Poznań-Stare Miasto w P. wyrokiem łącznym z dnia 8 października 2018 roku, sygn. akt III K 334/18 wydanym wobec **W. B. (1)** skazanego prawomocnymi wyrokami:

I. Sądu Rejonowego Poznań-Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu z dnia 21 czerwca 2011 roku sygn. akt VI K 799/10 za przestępstwa z art. 178 a §1 k.k. i art. 244 k.k. popełnione w dniu 19 stycznia 2010 roku, 30 stycznia 2010 roku i 13 kwietnia 2010 roku na karę łączną 2 lat pozbawienia wolności- kara odbyta w całości, orzeczono środek karny zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na 10 lat,

II. Sądu Rejonowego w Gostyniu z dnia 28 czerwca 2018 roku sygn. akt II K 167/17 za przestępstwo z art. 178 a § 4 k.k. popełnione w dniu 15 marca 2017 roku na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, orzeczono środek karny zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych dożywotnio,

III. Sądu Rejonowego Poznań Stare Miasto w P. z dnia 17 lipca 2017 roku sygn. akt III K 352/17 za przestępstwo z art. 178 a § 4 k.k. popełnione w dniu 16 stycznia 2017 roku na karę 2 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności, orzeczono środek karny zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych dożywotnio.

1. na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. oraz art. 86 § 1 k.k. połączył wymierzone wyrokami wskazanymi w punktach II I III kary pozbawienia wolności i wymierzył skazanemu W. B. (2) karę łączną 2 lat i 7 miesięcy pozbawienia wolności,
2. na podstawie art. 577 k.p.k. zaliczył na poczet orzeczonej kary łącznej okres rzeczywistego pozbawienia skazanego wolności w sprawie Sądu Rejonowego w Gostyniu II K 167/17 w okresie od 15 marca 2017 roku godz. 12:25 do dnia 16 marca 2017 roku godz. 12: 45 i od dnia 22 maja 2018 roku do nadal
3. na podstawie art. 90 § 2 k.k. połączył orzeczone wyrokami wskazanymi w pkt I, II, III zakazy prowadzenia pojazdów mechanicznych i orzekł zakaz dożywotni prowadzenia pojazdów mechanicznych
4. na podstawie art. 572 k.p.k. umorzył postępowanie w sprawie w pozostałym zakresie,
5. na podstawie art. 624 §1 k.p.k. zwolniono skazanego od zwrotu w całości na rzecz Skarbu Państwa wydatków, a na podstawie art. 6 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych nie pobrano opłaty od orzeczonej kary łącznej.
6. Na podstawie § 17 ust. 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. J. (2) kwoty 147,60 zł brutto tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu.

Z powyższym wyrokiem nie zgodził się: **obrońca podsądnego**, składając apelację. obrońca skazanego zarzucił orzeczeniu między innymi obrazę przepisów postępowania tj. art. 92 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k., a także rażącą niewspółmierność orzeczonej kary łącznej.

Apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w pkt 1 poprzez wymierzenie jego mandantowi kary łącznej w wysokości najniższej granicy wymiaru pozbawienia wolności przy zastosowaniu pełnej absorpcji, tj. kary łącznej 2 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności, a nadto o zasądzenie od Skarbu Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym, ponieważ nie zostały one opłacone nawet w części.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy skazanego W. B. (1) nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Rejonowy prawidłowo przeprowadził postępowanie w niniejszej sprawie, wszechstronnie rozważył całokształt okoliczności mających znaczenie przy wydaniu wyroku łącznego i wydał na tej podstawie słuszne rozstrzygnięcie, uwzględniające wszystkie ustawowe dyrektywy wymiaru kary łącznej. Także uzasadnienie zaskarżonego wyroku spełnia wszystkie wymagania określone w art. 424 k.p.k., co umożliwia jego instancyjną kontrolę. Wywody apelującego nie zdołały w żadnym stopniu podważyć prawidłowości rozumowania Sądu I instancji.

Apelujący nie ma racji, zarzucając karze łącznej wymierzonej podsądnemu rażącą surowość. Kara wobec określonej osoby jest karą niewspółmiernie surową wówczas, gdy sąd wymierzając ją nie uwzględnił okoliczności wiążących się z poszczególnymi ustawowymi dyrektywami i wskaźnikami jej wymiaru, czyli wówczas, gdy granice swobodnego uznania sędziowskiego zostały przekroczone (zob. wyrok SA w Poznaniu z 22 VI 1995 r. II Akc 178/95 Prok. I Pr. 1996/2-3/25). Z taką sytuacją nie mamy do czynienia w przedmiotowej sprawie.

Kara 2 lat i 7 miesięcy stanowi umiarkowaną represję prawnokarną wymierzoną W. B. (2).

Sąd Okręgowy słusznie oparł wymiar kary łącznej na zasadzie asperacji (łączy w sobie elementy absorpcji oraz kumulacji). Dyrektywa ta z jednej strony pozwala bowiem uniknąć nieuzasadnionego premiowania sprawcy popełniającego kilka przestępstw, do czego prowadzi dyrektywa absorpcji oznaczająca w istocie wymiar kary za jedno z pozostających w zbiegu przestępstw oraz praktyczną bezkarność w zakresie pozostałych, z drugiej strony pozwala zaś uniknąć konsekwencji w postaci kumulacji dolegliwości wynikającej z orzeczonych kar jednostkowych, a tym

samym naruszenia zasad racjonalności wymiaru kary, do czego prowadzi oparcie wymiaru kary łącznej na dyrektywie kumulacji.

Obrońca jest w błędzie, że w niniejszej sprawie przy wymiarze sankcji łącznej należało zastosować zasadę pełnej absorpcji. Zasada ta może znaleźć zastosowanie jedynie w tych wypadkach, gdy zachodzi ścisły związek podmiotowy i przedmiotowy między pozostającymi w zbiegu przestępstwami. Przez związek ten rozumie się przede wszystkim podobieństwo rodzajowe zbiegających się przestępstw, motywację oraz czas popełnienia każdego z nich” (wyrok SA w Krakowie z 2 lipca 1992r. II Akc 117/92, KZS 1992, z 3-9, poz. 50). Z taką sytuacją nie mamy do czynienia w niniejszej sprawie.

Autor apelacji nie ma racji, że podłoże alkoholowe popełnienia występku osądzonych prawomocnie w postępowaniach II K 167/17 i III K 352/17 przemawia za orzeczeniem wobec oskarżonego najniższej kary. W realiach niniejszej sprawy jest to dalece niewystarczające. To, że popełnił powyższe przestępstwa w stanie nietrzeźwości stanowi jedną z kilku okoliczności, przemawiających za ustaleniem bliskiego związku przedmiotowego i podmiotowego.

Zważyć należy, że podsądny popełnił prawomocnie osądzone przestępstwa popełnione w dniu 16 stycznia 2017 roku w P. (skazanie w sprawie III K 352/17, k. 51) oraz w dniu 15 marca 2017 roku w G. (skazanie w sprawie II K 167/17, k. 52). Dzieli je zatem odstęp czasowy dwóch miesięcy. Zostały nadto popełnione w oddalonych od siebie miejscowościach.

Podsądny był nadto karany za popełnienie stosunkowo dokuczliwych przestępstw. Popełnienie więcej niż dwóch przestępstw jest istotnym czynnikiem prognostycznym, przemawiającym za orzekaniem kary łącznej surowszej od wynikającej z dyrektywy pełnej absorpcji (wyrok S.A. w Łodzi z dnia 20.09.2001r., sygn. akt II AKa 154/01, Prok. i Pr. 2002/4/26). Skazany jest osobą, którą obrał popełnienia przestępstw, jako sposób życia, co obrazuje jego bogata karta karna (k. 15-16). Wobec osób tego pokroju należy tak kształtować represję prawnokarną, aby nie była odebrana jako pobłażliwa.

Nie jest tak, aby opinia z zakładu karnego przemawiała za orzeczeniem wobec skazanego kary łącznej w najniższym wymiarze. Opinia o skazanym jest przeciętna. Co istotne, W. B. (1) deklaruje przynależność do podkultury przestępczej, a zatem z założenia kontestuje porządek prawny i elementarne normy moralne uznane w społeczeństwie. Nie wykazuje nadto krytycznego stosunku do popełnionych przestępstw (k.24). Z tych powodów trudno uznać, aby podsądny osiągnął spektakularne sukcesy w procesie resocjalizacji. Podsądny musi być nadal poddawany oddziaływaniom resocjalizacyjnym w warunkach penitencjarnych i to w wymiarze wskazanym przez Sąd I instancji.

Niczego nie zmienia to, że podsądny jest osobą uzależnioną od alkoholu i deklaruje chęć poddania się leczeniu. Należy podkreślić, że skazany może odbywać tego rodzaju terapię w warunkach izolacyjnych. Jak dotąd spożywanie alkoholu nie powstrzymało skazanego od popełnienia przestępstw pod jego wpływem i podjęcia stosownej krytycznej refleksji. Jeśli podsądny rzeczywiście chce uwolnić się od nałogu alkoholowego, wówczas rozpocznie oferowaną mu terapię w warunkach penitencjarnych.

Z tych wszystkich powodów kara 2 lat i 7 miesięcy pozbawienia wolności utrzymuje się w granicach sądowej swobody wymiaru kary łącznej .

Również pozostałe rozstrzygnięcia, jako odpowiadające prawu zostały zaakceptowane przez Sąd II instancji.

Z uwagi na złą sytuację majątkową skazanego pozbawionego obecnie wolności Sąd Okręgowy na podstawie art. 626 k.p.k., art. 636 k.p.k. zwolnił skazanego z obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa wyłożonych kosztów postępowania odwoławczego.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy:

1. Utrzymał w mocy zaskarżony wyrok,

2. Zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. J. (2) kwotę 147, 60 złotych (w tym VAT) tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu w postępowaniu odwoławczym,

3. Zwolnił skazanego od obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa wyłożonych kosztów postępowania odwoławczego.

SSO Leszek Matuszewski SSO Piotr Gerke SSO Dariusz Śliwiński